

Kukátko

I. ročník krajské postupové přehlídky amatérského činoherního divadla pro dospělé a dětské publikum

Hvězda dnešního večera i těch následujících, Ljuba Hermanová

Herečka, operní i muzikálová zpěvačka, šansoniérka a v neposlední řadě také neratovická rodačka. Tím vším byla výjimečná žena, Ljuba Hermanová.

Narodila se pod původním jménem Luběnka Hermanová v rodinném domě v ulici Nádražní. Přesné datum narození herečka tajila, nepomáhal tomu ani fakt, že disponovala vícero občanskými průkazy. Dnes už víme, že se tak stalo 23. 5. 1913. Tatínek byl železničář, maminka ochotnická herečka, posuďte sami, v koho šlépějích se Luběnka rozhodla kráčet. Už od velmi útlého věku navštěvovala hodiny houslí a brzy se také, díky své mamince, dostala i na jeviště. Její talent jí dopomohl dostat se na konzervatoř do Prahy, kam ale nikdy nenastoupila, protože dala přednost praxi v Smíchovské Aréně. Odtud pokračovala do Švandova divadla a dál do velkých divadelních sálů střední Evropy, kde zpívala jakožto subreta v operetách. Díky tomu byla již ve 30. letech 20. století velice oblíbenou a populární.

V roce 1934 se stala první ženskou hvězdou Osvobozeného divadla, kde se setkala s důležitými postavami české divadelní scény. Na jevišti vystupovala po boku Jiřího Voskovce a Jana Wericha, se kterými se tou dobou již znala, a to díky společnému snímku Peníze nebo život. V této komedii si zazpívala s Hanou Vítovou píseň Život je jen náhoda, přičemž obě ženy tvrdí, že dílo složil Jaroslav Ježek z lásky k ní. Její přelétavost jí ale nedovolila v žádném angažmá vydržet příliš dlouho, a tak se po čase přesunula do Nového divadla Oldřicha Nového. Kvůli svému židovskému původu se musela na čas své herecké a pěvecké kariéry vzdát.

Po poražení Německa v druhé světové válce se vrátila ke svému poslednímu angažmá u Nového. O rok později přestoupila, již podruhé, do Osvobozeného divadla, kde si zahrála v premiérách komedie Přišla na večeri a muzikálu Divotvorný hrnec. Prošla taktéž Divadlem Na Karlíně, kde účinkovala od roku 1949 a za tu dobu poznala spoustu českých, ale i evropských režisérských ikon. Pracovala například s Alfredem

Radokem, Jiřím Frejkou nebo s Vlastou Burianem. V roce 195, mimo jiné, spoluzaložila Divadlo Na zábradlí, kde si zahrála v legendárním počínu Antonína Moskalýka Kdyby tisíc klarinetů. Vyvrcholením její kariéry v Divadle Na zábradlí byla inscenace Ro(c)ky paní Hermanové, jež byla sepsána tamními dramaturgy Milošem Macourkem a Václavem Havlem (ano, tím Václavem Havlem). Hostovala v kabaretu Večerní Brno řadu šansonů nebo parafrázi Krále Lávry od Karla Havlíčka Borovského.

Ke konci života byla Ljuba Hermanová stále velice vitální dámou, a tak na svých vystoupeních i v pokročilém věku metala kozelce, hvězdy, prováděla rozštěpy, provazy (obecně kousky, ze kterých by se už mnozí z nás nezvedli) a zpívala se šansoniérem Igorem Šebem. Obecně je Ljuba považována za zakladatelku českého šansonu, i proto hrála veledůležitou roli v kontextu nadcházejících skvělých šansoniérek jako byly například Eva Olmerová nebo Hana Hegerová. Zemřela 21. 5. 1996 v osamění. Pochována je na Vyšehradě s dalšími umělci jako jsou Karel Vlach, Zdeněk Dítě nebo Vlasta Fabiánová

Tři drbíky o Ljubě Hermanové

Je obecným faktem, že Ljuba odmítala stárnout, to a asi i její temperament mohl za to, že byla čtyřikrát vdaná, a poslední z jejích manželů byl o 30 let mladší.

Žila bohémským způsobem života, není překvapením, že se v její minulosti vyskytovaly drogy různého druhu. Se šňupáním kokainu to údajně došlo až tak daleko, že jednou vyběhla z hotelu pouze v rozepnutém kabátu, jen aby si mohla koupit další dávku.

Jak jsem již předeslal, málo mužů jí dokázalo odolat, a to bez ohledu na věk. V jejím bytě v Praze, kde přechodně bydlela, zažilo údajně spoustu mladých mužů své poprvé.

Liga spravedlivých (aneb kdo jsou naši porotci)

Jan Anděl

Kdybyste měl/a vysvětlit úplněmu laikovi co vlastně děláte, jak byste to popsal/a?

Položila jste matematikovi otázku, která dává prostor k mnoha výkladům. A to je pro člověka s mým druhem myšlení cesta do pekel.

I když tuším, že Vás zajímá co dělám u divadla, tak přesto tápu, co bych měl přesně odpovědět. Měl jsem tu

čest přimotat se k více divadelním profesím a vyzkoušel jsem si práci inspicienta, výrobce rekvizit a částečně i realizaci návrhů scény. Několikrát jsem seděl ve zvukové kabině a také tahal kliky osvětlovacího pultu. A párkrát jsem si zahrál i s profesionálními herci. I tak stále nemám jasno, co vlastně u divadla dělám a jak bych to popsal. Možná zastávám post poučeného laika. Nebo profesionálního diletanta.

Které ze svých dosavadních inscenačních spoluprací si vážíte nejvíce a proč?

To by byl asi Večer tříkrálový v rámci Letních shakespearovských slavností v režii Jany Kališové. Byla to moje první zkušenost s profesionálním divadlem na opačné straně barikády, tj. s tou stranou, do které se vstupuje služebním vchodem. A na to se prostě nezapomíná.

Co se vám na divadle líbí a co vám naopak vadí?

Já Vám to řeknu, Vy to otisknete a někdo si to přečte! Nic neřeknu.-

Je nějaká hra, která se pro Vás stala srdeční záležitostí?

Těch by bylo!

Arkádie Toma Stopparda, kterou jsem viděl ve Stavovském divadle (dokonce několikrát) někdy kolem roku 2007. Geniální detektivní komedie, ve které se prolíná několik dějových linií osudů obyvatel jednoho venkovského sídla v prostoru domu i v čase. Zajímavá konfrontace životních stylů, které dělí dvě stě let, ale i přes rozdílné v kulisy řeší stále podobné problémy života. Čapkova Věc Makropulos, Daňkovy Hříčky o královnách, Nezval, Topol...

A poslední (nejdůležitější) otázka: Ananas na pizze – ano nebo ne? :)

Chilli v čokoládě - ano nebo ne?

Je jedno kolik dostanem, hlavně když se nadřem!

Tento doprovodný časopis byl vytvořen studenty Gymnázia Františka Palackého. Davidem Kupkou, Klárou Kučerovou, Klárou Pavlíkovou a Martinem Peprným. Děkujeme Mirku Královi za pomoc s přípravou, příležitost, důvěru a trpělivost.

